

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 2854/2019
27.09.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Споменке Зарић, Бисерке Живановић, Бранислава Босиљковића и Божидара Вујичића, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Марко Митић, адвокат из ..., против тужене Националне службе за запошљавање РС, Филијала Ниш, чији је пуномоћник Љиљана Цонић, адвокат из ..., ради уплате доприноса, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Нишу Гж 853/19 од 12.03.2019. године, у седници одржаној 27.09.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Нишу Гж 853/19 од 12.03.2019. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Вишег суда у Нишу Гж 853/19 од 12.03.2019. године.

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев тужиле за накнаду трошкова одговора на ревизију.

Образложење

Пресудом Основног суда у Нишу П 93/18 од 28.11.2018. године, ставом првим изреке, одбијен је приговор апсолутне ненадлежности суда. Ставом другим изреке, усвојен је тужбени захтев и обавезана тужена да у корист тужиле, уплати доприносе за ПИО и здравствено осигурање, надлежним фондovima, за октобар, новембар и децембар 2012. године и јануар 2013. године, на месечне износе наведене у изреци, по стопи на дан уплате. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да тужили накнади трошкове поступка од 17.300,00 динара.

Пресудом Вишег суда у Нишу Гж 853/19 од 12.03.2019. године, жалба тужене је одбијена, као неоснована и првостепена пресуда потврђена.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложила да се ревизија сматра изузетно дозвољеном, применом члана 404. Закона о парничном поступку.

Према одредби члана 404. став 1. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“ број 72/11 и 55/14), посебна ревизија се може изјавити

због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побити ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно размотрити правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Правноснажном пресудом одлучено је о исплатама на име накнаде због мање уплаћених доприноса за ПИО, уз примену материјалног права које је у складу са измењеним ставом Врховног касационог суда о надлежности суда за одлучивање о захтеву за уплату доприноса за социјално осигурање, усвојен на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда одржаној 12.03.2019. године, због чега у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права.

Како на основу изнетог произилази да у конкретном случају нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да је ревизија недозвољена.

Тужба у овој парници, поднета је 09.01.2018. године. Вредност предмета спора, наведена у уводу првостепене пресуде је износ од 5.000,00 динара.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП, прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу који не прелази 3.000 евра, док према члану 479. став 6. ЗПП, против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о спору у коме се тужбени захтев односи на новчано потраживање које не прелази динарску противвредност 3.000 евра, што значи да се ради о спору мале вредности у коме ревизија није дозвољена, то је и ревизија тужене недозвољена, применом одредбе члана 479. став 6. ЗПП.

На основу изнетог, применом члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

Тужили не припадају трошкови одговора на ревизију јер исти, у смислу члана 154. ЗПП, нису били нужни за вођење парнице, због чега је одлучено као у ставу трећем изреке.

**Председник већа - судија
Јасминка Станојевић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић